

Nulla at e ho in hac iusta ea regula uertitur in ista, nullus ho e at, qd
traditoria e ppo, aliq ho e at: qd ne de ne dua traditoria sit uia dei par-
tis affia uertitur simplr.

Inst. hac uertitur aliq ho e mortuus: qd aliq mortu e ho, igitur per
leg affia n uertitur simplr. Ex illa ppoe be uertitur, si sumatur in inane
qm in quereite trais ho, p uinodocem: hoc e pars q toto, qd tunc ut e qd e
ua. Unde alio mo ei be uertitur sic, aliq ho partus e mortu: qd aliq qd partum
e mortu e ho, qd uin e q et extenditur ad tempus pteritū.

De conuersione Singulariu.

Resol. 7. ppois d utraq extremo singli, siue sint affia, siue negie uertuntur
simplr: Vg. Suius e hic phiis: qd hic phiis e Suius. Suius n e hic Leo: qd hic Leo
n e Suius. Resol. 8. ppois d subto singli, et plato coi, si sint affia uertuntur
in partes, et et in vtes. 1. pars ostendit in hac illato e phiis: qd aliq phiis e
plato. 2. pars pti in hac Suius n e phiis: qd aliq phiis n e Suius, qd nullus phiis e pui.

Resol. 9. ppois d subto coi, et plato singli, siue sint affia, siue
negie uertuntur in partem: Vg. ho e pui: qd Suius e ho lapis n e Suius: qd Suius n e
lapis. Resol. 10. ppois d subto parti, et plato singli, si sint negie n uertuntur,
V. n. anis uin e coi phiis. Vg. qd a n e Suius: qd Suius n e qd a, si tñ sint
affia uertuntur simplr Vg. qd a ho e Suius: qd Suius e qd a ho, ut in ois
has uertiones ppois abstruim firmius in memoria retineant, emp deis
hære p oculis qd illas literas A E I O. A sciat vtem affia in. E. vtem ne-
gam, I parte in affia in, O partem negam, qd ex plate his duobus carminibus.

Auerit A, negat E si vtr ambo.

Auerit I, negat O si parte ambo.

*
Simplr sic. ppter alia duo carmina deint memorie adherere, in qbus ois uertiones dicitur
feci singltz uertitur sua p accens.

id, atq; qdā hōē p hūis, hae oīa fiunt p appōsentia.

Quia tē pūa, s̄ n̄ pūa, pūa ē q̄ndō n̄ ē in ante q̄ n̄ sit in
sequente. s̄ q̄ndō t̄ inferte in seipso, aut directe aut p appōsentia. Quia
n̄ pūa ē q̄ndō ē in ante, q̄ n̄ sit in sequente, s̄ eodē mō, s̄ hae quia no-
bis hic agendū ē, ut pote nariō ad arguēdū q̄ mō tractabimur.

Quar. 1. V a diuisis ad diuina ualeat quia. Ex affie.
I. ga ex his ppoibis diuisis s̄ uis ē hō, s̄ uis ē iustus, recte inferte: q̄ s̄ uis
ē hō iustus. tūc t̄ dicit ad hoc regunt 1. ut in ppoibis diuisis, unū ex p-
catōis n̄ p̄a, s̄ q̄m p̄a r̄ū alterius. Affie huius dicitōis n̄ ualeat hae. s̄ uis
ē b̄is, s̄ uis ē musicus: q̄ s̄ uis ē b̄is musicus, ga ihud p̄atū p̄onū
supponit p̄ bonitē molī, et n̄ afficit musicum. 2. dicitō ē, ut unū ex p̄atōis
n̄ includat in alio. Affie huius dicitōis, hae q̄ga ē ridicula. s̄ uis ē hō, s̄ uis
ē at: q̄ s̄ uis ē hō at, s̄ hae s̄ uis ē hō, s̄ uis ē dicitōis: q̄ s̄ uis ē hō dicitōis.

Quar. 2. V a diuina ad diuina ualeat quia. Ex affie ostē-
dit, ga ex hae. s̄ uis ē hō iustus, optime inferte: q̄ s̄ uis ē hō, s̄ uis ē iustus
3. dicitōis t̄ ad hoc regunt, 1. ut p̄atū sit optum, et possit didi in duo,
q̄ se hēant independētē se. Affie huius dicitōis n̄ b̄ē (s̄ ligit hae Achil-
les ē magnus dux: q̄ Achiles ē magnus et dux

2. dicitō ē, ut p̄atū tā in diuina, q̄m in diuina sonat in eadē scāe.
Affie huius dicitōis n̄ ualeat ista, hae imago ē (calū pictū: q̄ hae ima q̄
ē calū, et pictū. 3. dicitō ē, ut unū p̄atū n̄ stineat negōē alterius, idō hae
n̄ ē b̄is, cadauer ē hō mortuus: q̄ cadauer ē hō, et ē mortuus, q̄ mortuus
negat hōē, et hō negat mortuū.

De aliis sequentiis.

Quar. 3. V ex negatiua p̄atōis tenito (s̄ ligatē affie ad p̄atōis inferito.
Ex affie. I. ga ex hae s̄ uis n̄ ē iustus, b̄ē (s̄ ligit hae: q̄ s̄ uis ē iustus,
atq; secrete eius striditōis: q̄ s̄ uis ē iustus. 3. t̄ dicitōis se uanda ē

19. ut n̄ mutetur ḡntas p̄p̄is in ante, et p̄p̄ante. i. p̄p̄ante sit ubi, futuraq̄ singu-
 laris semp. 2. d̄o ut p̄iatu negiuu sit simplex, et n̄ p̄plexu, q̄re n̄ b̄e
 septi h̄oc. L̄uis n̄ ē h̄o uolans. q̄o L̄uis ē n̄ h̄o uolans, q̄o illud p̄iatu n̄ un-
 tu (n̄ h̄o uolans, id ē atq̄ d̄ uolabile, q̄o s̄o p̄iatu d̄ l̄eo. 3. ut p̄oic̄is fiat sine re. at
 duplica, und̄ h̄oc n̄ ualēt. L̄uis q̄ h̄o n̄ ē albus: q̄o L̄uis ḡntus h̄o ē n̄ albus.

In st. ex hac Ant̄x̄. n̄ ē albus, n̄ b̄e inferte h̄oc. q̄o Ant̄x̄. ē n̄
 albus, q̄o p̄iatu ḡntis ḡle ē n̄ albus neḡ p̄iari d̄ sub̄to n̄ existente.
 Ex neg. instia q̄o h̄oc p̄iatu n̄ albus n̄ ē ḡntis, id n̄ariu. Ant̄x̄. n̄ n̄ari-
 uo q̄ n̄ n̄ ē albus, q̄o albi n̄ p̄t poni in sub̄to n̄ existente, dato t̄i, q̄o sit
 p̄iatu ḡntis, q̄ sit mere negiuu n̄ requit autem existia sub̄to, ut aff̄ict̄e
 d̄illo iusta t̄iem sn̄am, ac ḡnd̄ p̄t p̄ari d̄ sub̄to ant̄e q̄m existat.

Quor. 4. Veraffiua d̄ p̄iatu inferito reue obligat̄e negiuu d̄ p̄i-
 cato finito. Ex aff̄ie. ostend. q̄o ex hac L̄uis ē n̄ iustus, b̄e se q̄e h̄oc: q̄o P̄uis
 n̄ ē iustus, at̄e sequeret̄ eius opp̄onaz: q̄o P̄uis ē iustus, id h̄oc ē tradit̄o r̄a
 1. L̄uis ē n̄ iustus: q̄o n̄ d̄m̄t̄e d̄m̄t̄e tradit̄o r̄a d̄ ex aff̄ia d̄ p̄iatu inferito, inferri
 negiuu d̄ p̄iatu finito. Repl. x̄u aternitatis, q̄ ē d̄m̄t̄e t̄eoz, semp̄ si
 uā ista p̄p̄is. L̄uis ē iustus: P̄uis n̄ ē iustus: q̄o h̄a d̄m̄t̄e tradit̄o r̄a partes
 ponit̄ uerificari i sat̄ r̄u aternitatis. Ex neg. an̄is, q̄o h̄a d̄m̄t̄e p̄p̄is semp̄
 seant̄ d̄m̄t̄am d̄m̄t̄am temporis, q̄ p̄ferunt̄, et uerificanti, et l̄e aternitas
 sit r̄e, et h̄a d̄m̄t̄e t̄eoz, t̄eoz ueritate d̄m̄t̄e, et q̄ h̄is d̄m̄t̄e ueritatibus
 q̄ correspondet̄ temporis r̄e, d̄m̄t̄e, tollit̄ tradit̄o in his p̄p̄is.

4. in d̄m̄t̄e requunt̄. 1. ut seruet̄ ead̄ ḡntas p̄p̄is, 2. ut
 p̄iatu uniat̄ sub̄to q̄ uolū ē, et n̄ q̄at̄ uolū sil p̄osum, id n̄ ualēt h̄oc
 1. L̄uis p̄t ē n̄ iustus: q̄o P̄uis n̄ p̄t ē iustus. 3. ut totu p̄iatu inferite aff̄ie
 uocat̄ inferitu. aff̄ie huius d̄m̄t̄e n̄ ualēt h̄oc. L̄uis ē amans h̄oim: q̄o
 L̄uis n̄ ē amans h̄oim, q̄o sic d̄m̄t̄e d̄m̄t̄e, L̄uis ē n̄ amans h̄oim: q̄o L̄uis
 n̄ ē amans h̄oim. 4. d̄m̄t̄e ē ut p̄iatu r̄et̄ sp̄am in d̄m̄t̄e.

Disputatio. 4.
De Definione, Diuisione, & Arguone.
Sectio. 1.^a

De Definitione, & Diuisione.

Quær. 1. Quid sit Definitio. Exita Definitio - è oratio explicans nam alicuius diuisionem
q̄a semp̄ Definitio det̄ utinera duas p̄tiones scilicet, altera, q̄ sc̄t q̄is, in q̄ res
Definita uenit ualio, et altera, q̄ d̄claret diuisionem ipsius rei Definitae, ut q̄nd̄
Definimus h̄c, dicimus è al roate, illud at sc̄t q̄is, in q̄ h̄c uenit
aliis animalibus, et illud roate expr̄tat diuisionem speciem h̄c Definita.

Quær. 2. Quid dicitur Definitio. Ex didi in Definitioe nominis, et de
fioe rei. Definitio nominis è, q̄ explicat Definitioem ipsius nominis, ut q̄nd̄ di-
ximus, h̄c uos h̄c sc̄t h̄c in ex̄stituto f̄ q̄nd̄ dicimus, ille magister,
q̄ d̄t id in h̄c n̄ sol̄ indicam̄ Definitioem h̄c i. Magistri, id èt munus ipsius
Magistri d̄claramus. Definitio rei - è oratio explicans nam rei. Dicitur
h̄c Definitio rei in eitate, descriptiua, et f̄ute, emialis è q̄ d̄clarat nam rei p̄
eitate, f̄ metha, et in d̄stans, ut h̄c è al roate, f̄ phia, et d̄stans, ut h̄c
è onstans mo, et h̄c roate.

Definitio Descriptiua expr̄tat nam rei sol̄ p̄ q̄rietem, f̄ acciden-
tia, f̄ i eitate etiam, ut h̄c è al d̄scurrenu, ribite etc. Definitio f̄ute è q̄ in-
calcat nam rei p̄ suas eate, siue eate sint intrinica, et emialis, ut è m̄a, et f̄nsi-
ue sint extrinica, ut è Deficientia, et ex̄plaris, ut h̄c è factus a deo ad ma-
ginem, et similitudo ipsius Dei, ut beatitudo uergeti.

Quær. 3. Quam sint bonae Definitioe p̄cepta. Ex è
t̄tia, 1um ut Definitio sit clarior re Definita. 2um ut Definitio reuigetur
è Definito, et sic q̄nd̄ è al roate è h̄c, et q̄nd̄ è h̄c è al roate. 3um p̄cep-
tum è, ut n̄t Deficiat, nec sit sup̄flua in ipsa Definita.

Quar. 4. Vt sat sit poni in dñie qñs pñm? R. affie. ostendit, qd qñs totum iam inclusit in ipso genere pñi: qd sat e ut explicet hoc qñs pñm, und. qñs dñie e al roale - al includit ens, substantiam, corpus, corruptibile, et vivens, et n e narium hac oia esse repetere.

Quar. 5. Vt qñs sumu possit dñeri. R. affie. P. qd ens qd e qñs sumu dñite sic - id qd pot existere - neq. dñat, qd qñs sumu n potet alio qñe, qd dñiati, sat enim e, qd hejt aliquem optum scim. Und illa pñta id, e optum scis ad ens reale, et k reale. Et ipsum id, n pot ulterius dñeri q. aliud, nec dñi pñtus in infernum, qd e ultus optum.

Quar. 6. Vt Deus possit dñeri. R. affie. P. qd dñe facti res ita dñiati a theologis - ens a se infernum, q n pot ee, aut concipi aliq. pñtus - neq. dñat. P. pñtus in limitate subtm de infernum, Deum id ee ilimitatum. R. n. pñtus n limitare, sed de trare optum rei dñite. Neq. dñat. 2. Deum n dñere in aliq. qñe. R. n. 1. Deum dñere in ente scito voce dñeri. R. 2. sat ee qd Deus dñeriat in aliq. opti scis, et Analo go, ut dñiati.

De Diuisione.

Quar. 7. qñs dñiati Diuio. R. sic dñeri. e Ordo distribu ens totum in suas pñs - Vg. qñs dñimus hoem, t phice in man, et fraim, t methie in al, et roale. Diuio aut e Nominis, aut rei. Diuio Nominis fit qñs dñido id nome, in duas scis, Vg. qñs dñe, Gallus, t sciat Auem, t hoem francum.

Diuio rei triplex e. 1. totius pñtis in suas pñs subiectiuas. 2. totius autis, in suas pñs frates. 3. subti in ac-

cientia. Ductio totius Partis in suas partes subiectivas est illa quae
quod dicitur. Ut in sua infirmitate. Vg. al. in hominem, et leone. hominem in
animam, et spiritum, quia infirmitas est partem continentem in suo superiori, et
sub ipso subiiciuntur.

Ductio totius autem est illa, quae fit in partem, quae fit, et autem stin-
tur in ipso toto, siue sint partes omogeneae, et eiusdem rationis, quales sunt
partes stinui, siue sint partes heterogeneae, i. diuersae rationis, quales sunt motus
et frigus, et haec est ductio autem physica, quia fit in partes physicas, dicitur uero inte-
gralis, quando fit in partes integrales. Ductio subtilis in accia est quando subtilis
dicitur in partes acciales, Vg. quando dicitur homo in album, et nigrum.

Quaeritur quomodo sint leges huius ductiois? R. ex 3. 1.
ut fiat in parte membra, quod parte, ne dicitur ductio in re dicta. 2.
ut fiat in membra inter se opposita. 3.
lex est, ut membra diuidentia
consequantur totam rem dictam.

Quaeritur tandem de defectu, et defectu diuidentium inter se? R. afficitur
et P. Quia, et Scars. l. p. quia in ductioe semper membra diuidentia
supponunt totum iam definitum: at uero defectus non supponit, sed autem
explicitat etiam totum. Unde in ductioe considerantur membra ut oppo-
sita, at uero in defectioe considerantur partes, ut unita, et constituentem unum to-
tum. non nego ductioem, et defectioem per modum coinciderent, sed frater
semper quod dictum.

Sectio. 2.^a De Argumentatione.

Quaeritur 1.º quomodo definitur arguere. R. ita definitur. Est ratio, in qua unum
ex alio infertur. Vg. bium est amplexandum, uirtus est bonum: ergo est am-
plexandum, ut tibi sit arguere, dicitur et aliquid trahitur in antecedens, quod non sit

in sequente, aliter erit equiva pura, ut iam diximus. ppter hoc
unū dicit inferri ex alio & conexione, ut sit via Arguō; qd potu
dicit, sicut ē al: sicut ē hō, et tē utrumq; sit uari, tñ n̄ fit p Arguōem
qd n̄ inferat unū ex alio.

Dicitur Arguō in Syllum, Continema, Inductioem, Exptu
et Dilema. Syllus stat triphū pōe, ut inferius dicemus. Con-
tinema ē Syllus inferius statū duplici pōe, qñdo una inferri
ex alio: Vg. sicut ē hō: qd ē uibilib. Inductio egressio a pōib;is
singularibus ad aligū vltimū: Vg. hic ignis calefacit, ille ignis cale-
facit: tta: qd ois ignis calefacit.

Captum ē - Oratio in q̄ ex alig capto singulari, aliud
Sill inferri: Vg. Robur dilatauit imperium Romanū: qd et
dilatabit imperium luttitanū. Dilema ē Arguō bimembriū, continēs
duas pōes, q̄rum neutra poteris negare, qñ patiari: Vg. si ē disipu-
lus, q̄ n̄ studet, si studet, q̄ n̄ recipit lectionem recitat.

De Ois Arguō possit fieri Syllus?

De affie. P. qd q̄muis Syllus deat ostare ex pte tribus pōib;is
1. Mai, min, et equiva hoc sol intelligit d Syllō pfecto, at uo enti-
memo et pot reduci ad Syllam: qd tē sol explicite stinet du-
as pōes, tñ implicite includit 3am Vg. in hac, sicut ē hō: qd ē
uibilib; subtiligit una mai pōe, ois hō ē uibilib;.

De dicitur d Inductioe: qñ dicit hic ignis calefacit, ille ignis
calefacit tta: qd ois ignis calefacit, tante d una minor pōe qd
hic ignis, et ille ignis, et ille, tta ē ois ignis. Sill in capto,
q dicit Robur dilatauit imperium Romanū: qd et dilatabit luttita-
nū, subtiligit q̄dam minor, sō imperio luttitano pot stingere id.

qd Romano. id cernite in Dialecto, ut videranti patebit.
 Que ois Argio, & dei ee Syllus expue, & pot reduci ad Sy-
 llum; qd stat tribus ppositiuis, maiori, min. et loc. maior, et minor
 at dicuntur maius, et minus extremu, et et appellante pmissis, qd pmi-
 tunti ante locem. Unde Syllus ee det ostare tribus tuis, quum duo id-
 tificanti in pmissis & aliq 3o medio, et in loce identificanti in se. *qz ois*
ho e at: sō Prus e ho: qd Prus e tal' ho identificati. & al' in maiori, et
& Prō in minori, et in loce Prus, et al' identificanti in se.

Quibus picipis fundetur uis Sylogistica?

Quor 2 qbus picipis imit innitati uis Syllica. Ante resolutio in
 qua ois sciendū e uim Syllicam in eo consistere qd pmissis set conce-
 ssis nullo mo possit negari egam. *Prus in n' leuis e und querniat*
hae uis Syllica, siue ex qbus picipis oriati.

Dō 1o qndo in sylla dicitur superior, et inferior, uis Syllica
 imie fundati in illo pūo, dicitur ois, et dicitur nullo, illud dicitur ois e ad
 Syllum affirmatiuū: illud dicitur nullo, e ad negatiuū. P. qd qd affirmatur
 d superioru ee affirmati d inferioru ostento sub ipso superiori: et qd nega-
 gati d superioru, et negati d inferioru sub ipso superiori ostento, id e
 Vtr' affie p signu ois, & nege Vtr' p signu nullus.

Unde uis huius Syllae affirmatiuū, ois ho e ribilis, Prus e ho.
 qd Prus e ribilis, imie fundati in eo qd in pmissis ostendati Prus
 ee inferioru ostento sub hōe, d q hōe superioru dicit ee ribilem;
 ac qnd infallibite segre d Prō ee dicit ee ribilem. ppter uis
 huius Syllae negatiuū, nullus ho e lapis: Prus e ho: qd Prus n e la-
 pis, imie nitite in eo, qd demonstrati in pmissis Prus ee inferioru
 hois, d q hōe n dicit lapis, et hinc euidenter segre ee lapis n dicit

7 Lio.

Do 2. et qndo dari superior, et inferior uis sythica fundate
mie in illo alio prio, q si ead in uno 3o st id in se, et hoc ad sythum
affirmu. ad negiuu in fundate in eo, q n st ead in uno 3o n st id
in se. P. ga i do alige affiate, l negati d superioru, et d inferioru, ga
superior, et inferior st id in se, et identificantur uno 3o.

Vno uis sythica det ostendere primum, et subiuu in pmi-
ssis ee id in uno 3o ut qga inferat ee id in se, qg. ut in cloe
obligate. Prui ee ribilem det ostendi in pmissis. Prui, et ribile
ee id in hoc, sic ho e ribilis. Prui e ho: go Prui e ribilis, itaq
uis sythica imie fundate in illo prio, dici d oi, et dici d nullo, qd
primum resoluat in hoc, q st ead in uno 3o st id in se, et q se st ead
in uno 3o n st id in se.

Adde hoc primum q st ead ut uter resolu in illud, impossi-
bile e id sil ee, et n ee. ostendite, ga sigs negaret in cloe Prui
ee ribilem admittere duas contradictorias sil uas, i. sig ho e
ribilis, alige ho namp Prui n e ribilis, atq impossibile e id sil
ee, et n ee ribile: go uis sythica et ullo fundate in hoc prio, im-
possibile e id sil ee et n ee.

Ad alteri dixi qndo dari superior, et inferior in sytho
ga sythos expositiois hiet uim sythosam infallibilem in creatis
Vg. Pater e iustus, hic ho e Prui: go hic ho e iustus. qd at pet in
diniis / Pater generat, sd Pater e 1o Persona Trinitatis: go 1o
Persona Trinitatis generat, et tri in his sythos n hiet lcu illud
primum dici dai, et dici d nullo, ga hic n dari superior, et inf-
rior. Vno uis sythica in sythos expositiois fundate imie in illo

alio prius, q̄ si ead. in uno 3.º. si id in se, et et in illo, impossibile
è id sil ee, et nec. illud uo prius dicitur dicitur, et dicitur nullo sol hiet
lum in syltis, in gbus dicitur superius, et inferius.

Int. illud prius, q̄ si ead. in uno 3.º. si id in se, et n̄ hiet
lum in dicitur, ut patet in his syltis: essia dicitur è Pater, essia dicitur
è filius: q̄o Pater è filius. Essia dicitur n̄ p̄ouit, filius è essia dicitur:
q̄o filius n̄ p̄ouit, igitur male p̄cedit nostra resolutio.

¶ Illud prius q̄ si ead. ita, n̄ hiet lum in P̄dicatis dicitur
Notionalibus, è relativis; q̄a hoc id è Misteriu profundissimu San-
tissime Trinitatis, q̄o exsuperat om̄ intelligentiam, et Capacitate
Creatam. Atq̄ in P̄dicatis dicitur essentialibus optime p̄cedit illud
prius: Vg. Deus è inferius, filius è Deus: q̄o filius è inferius.
Deus n̄ è inferius; Pater è Deus: q̄o Pater n̄ è inferius, et sic è oib̄
aliis P̄dicatis absq̄ et essentialibus. itaq̄ sol in Notionalibus ual n̄
ualet illud prius, q̄ si ead. in uno 3.º. ita.

Quid requirit ad p̄fectum Syltum?

¶ Illud dicitur requirit Syltus p̄fectus, 1.º. è ut sal una ex p̄missis sit
Vltis, q̄o ex duabus pure partibus n̄t recte cludite, ut patet in hoc
alig h̄c è p̄his, Tris è alig p̄his: q̄o Tris è p̄his, q̄ q̄a n̄ b̄
inferit: q̄a in maiori tris alig h̄c supponit p̄ alig h̄c inditit:
q̄lis n̄ è Tris, et in minori, supponit p̄ alig h̄c dicitur, q̄lis è Tris.
Vnd tris n̄ uniuente in p̄missis, ac q̄nd et n̄ identificantur in se in hoc.

¶ Item, q̄a tris pure partibus è sit inditit, ut supponat p̄
hoc h̄c inditit q̄ot in una p̄p̄e supponere p̄ uno, et in altera p̄
alio, et sic n̄t cludite in hoc. Atq̄ dicitur, si tris n̄ sit pure par-

Liz. id sit omnino singulari, eo qd tunc resultat sythys expo-
torius in q tri semp p eod supponunt, et e. univerte in cloe, v.g.
Prus e iustus, Prus e hic ho: go hic ho e iustus.

2^a Dicitio ad buni syllum e, ut altera sal pmissa sit affri-
ua. Ostendite, ga ex duabus affriuis negiuis, nil aperte colligit,
ut pet in hoc egus n e ribilis: ho n e egus: go ho n e ribilis. nam
ut colligat aliqd in cloe, det semp inferri ex aliq pmissa affriua, q
affriet, v.g. Prus e hoem, et alia q neget hoem heri (conexioem) o
lapis, ut inferat clo, Prus n e lapisem, sic ho n e lapis, sd Prus e ho
go Prus n e lapis.

3^a Dicitio e, ut si una e pmissa fuerit partij et clo sit partij:
v.g. oe qd fuerit mouete, aliqs ho currit: go aliqs ho mouete, et n be
inferret clo ult: go ois ho mouete. et rae generalis e, ga clo semp
segti obliore part sui motiui: go qndo una pmissa fuerit partij,
et clo erit partij, id dnm qndo una fuerit negiua, ga et clo euadet
negiua.

4^a raturae. Dicitio e, ut medium in utraq pmissa, sal in una opte acci-
piat p oibus suis scatis, desu huius dicitiois, n ualet hoc ppo, al
e leo: ho e al: go ho e leo, ga al, go e medium in nulla ex pmissis acci-
piat opte p oibus suis scatis, i. p oibus spebus alis: sd in maiori sumi-
tur p solo leone, et in minori p solo hoe.

5^a Dicitio e, ut medius tris n ingreditur cloem, idohie
Syllas n be colligit in longa, oe al e subia, ois ho e al: go ois
ho e al, ga tunc clo n disquirit a maiori, et sic e negatoria. itaq
medius tris semp det ingredi in maiore, et minore ppoem, numq
in det pari in conquis.

Sectio 3^a

De Nā, frā, et figā Syllica.

Duplex ē mō Syllī, altera p̄ia, sc. ipsa p̄p̄iō, ex quibus coalescit Syllī
 lurs, altera rotā, sc. tū ipsarū p̄p̄iō. Figā Syllī ositū in illo ordē
 et p̄nēxiōe p̄p̄iō, q̄ tū in clōe ostenduntē idēficari in se, q̄ in p̄missis
 idēficabatur in uno medio tū.

Figā syllica ē illa p̄hōdāo mediū tū in p̄missis. triplex igit̄ dicit̄ figā
 q̄ triplex pot̄ mediū tū complicari in p̄missis, q̄ ostendit̄ sic. aut mediū
 tū in Maiori subicit̄, et in Minori p̄iati. Vg. ois hō ē ribilis, sō p̄iati
 ē hō; q̄o p̄iati ē ribilis, en mediū tū hō, in maiori ē subitum, et in
 minori p̄iati, et sic resultat 1^a figā Syllica.

Aut mediū tū in utraq̄ p̄missa p̄iati. Vg. nullus lapis ē al.
 ois hō ē al. q̄o nullus hō ē lapis, in q̄ syllō, mediū tū, i. al. p̄iati
 in maiori, et minori, et sic constituit̄ 2^a figā, aut tōd mediū tū in
 utraq̄ p̄missa ē subitum, Vg. ois hō ē al, ois hō ē discursiuus: q̄o aliq̄ al ē dis-
 cursiuus, in q̄ mediū tū, sc. hō subicit̄ in maiori, et minori, et sic p̄iati 3^a
 figā.

Repl. q̄ Joleno pot̄ mediū tū p̄iati in maiori, et subicit̄ in minori.
 q̄o resultat 4^a figā ab alius disto. De neg. tōis, q̄ in hā figā n̄ distinguit̄
 a 1^a, in q̄ mediū tū subicit̄ in maiori, et p̄iati in minori, nam q̄ accētis
 ē q̄o p̄ dicet̄ in maiori, et subicit̄ in minori, id n. pot̄ referri, q̄ sōt
 ē inuērsio uocalis p̄p̄iō, q̄ in illu si sil. tantū q̄o inuērsō, ut mediū tū p̄
 dicet̄ in mai, et subicit̄ in min. p̄tū, ut subicit̄ in mai, et p̄ dicet̄
 in min, nam semp̄ ostendit̄ eadē figā, et infert̄ clō eodē mō, et eodē p̄nēxiōe
 tōrum, s̄ ponat̄ minor 1° tō, s̄ in 2°.

De mixt. eludendi in his figuris.

Libet figura huius eludendi mixt. qd. dicitur si mixt. applicandi pmissa
in quibus figuris, et hoc ostendit, qd. pmissa sui suam generem, 4^{or} mixt. po-
tunt variari, aut n. utraq. pmissa e. vltis, aut utraq. partes, aut maior vltis,
et minor partes, aut maior partes, et minor vltis.

Experientia ei sui gilitate i. sui affraem, l. negocium possunt pmissa con-
plicari aliis 4^{or} mixt. l. n. utraq. pmissa e. affruia, l. utraq. negiuia, l. maior
affruia, l. minor negiuia, l. maior, negiuia, et minor affruia hisponit.

Novem si mixt. eludendi in 10. figuris, q. his versibus explant.

Barbara Celarent Darii, ferio Baralipon,
Celantes Dabitis, fapesmo frisesomorum.

1. 4^{or} mixt. l. Barbara, Celarent Darii, ferio, eludunt directe, alii se
indirecte eludunt, illa littera uocales, q. bus estont uocabula posita
in Carminibus dnotant gntem, et gilitatem pponunt. i. ee vltis, l. partes
affruia, l. negiuia, q. re iteru si repetenda hic illa forma in q. bus
stinenti littera uocales, q. si vltis, et partes affruia, l. negiuia. q. sicut.

Afferit A, negat E, st Vlti ambo.

Asserit, l. negat O, si prater ambo.

illa vox Barbara q. stat triplici A dnotat 3^{or} p. vltis affruia, Vg.
oe ol e censitiuu. ois ho e al: go ois ho e censitiuu. Celarent stat maiori
vlti negiuia, monoi vlti affruia, et longiuo vlti negiuia, ut, nulum bium
e fugienda: ois virtus e ba: go nula virtus e fugienda.

Darii stat maiori vlti affruia, et minori, ac hoc partibus
affruia: Vg. oe bium e amandum, aliq. virtus e ba: go aliq. virtus
e amanda. ferio hiet mai. vlti negiuia, min. partem affruia.

uam, et loem partem nequiam. V.g. nullum bñm ē fugiendum,
alij uirtus ē bñ: gō alij uirtus nē fugienda, alij 3er mi clude
di sē indirecte in ha¹o figā: et sol dixerunt a tribus mijs cludendi
directe, in eo qd loem directam faciunt indirectam, Vg. lo in barba
ra sic obligeat: gō ois hō ē censitiuus, et in baraligton sic obligeat
indirecte: gō alij censitiuus ē hō, et sol dixerit in eo qd illo vltig affiuā
in Barbara redatē partē affiuā in baraligton.

Lo vlt^{is} nequā, q̄ fiebat in clarent: gō nulla uirtus ē
fugienda, infertur indirecte in clantes hoc mi, gō nullū fugiendum ē uir
tus, sicut lo partē affiuā, q̄ inferebatē directē in danti: gō alij uirtus
ē amanda, infertur in dabitur sic: gō alij amanda ē uirtus.

4° mijs cludendi ē in fapesmo, q̄ stat maiori vlt^{is} affiuā
minori vlt^{is} nequā, et infertur indirecte loem partem nequā: Vg. ois
Spūs ē Subia, nullum fupus ē Spūs: gō alij Subia ē fupus, vlt^{is} m
cludendi mijs ē in fupetto et stat mai. partē affiuā, minori vlt^{is}
nequā, et obligeat indirecte loem partem nequā, Vg. qdam arbor ē ui
uens, nulla al ē arbor: gō alij uiuens nē al.

In 2^a figā danti 4er mi cludendi directe, et in 3^a 6er
mi, q̄ et dante cludunt directe, q̄ ois suo ordi hoc duplici carmi
ne tenente.

Cesare, fames tres festino, Baracho, Darapti:
felapton, Disamisi, Datisi, Bocardo, ferison
hi mi cludendi directe in 2^a et 3^a figā dent illigi, sicut explari ē
datisi in 1^a figā, nam iusta literas uocales, q̄ continent illa dictiones
posse in Carminibus, q̄ ois hēnt q̄ntē in vlt^{is} et partē, q̄ntē in
affiuā, et nequā, sicut consideranti facile patebit, ideo expla omittō.

ne haec disputatio sine peculiari fructu, longius, qm par e' exturret.

De Syllō expositorio.

Syllus expositivus e' ille, q' stat medio terio singulari v.g. hic ho e' Prus
 Prus e' iustus: qd hic ho e' iustus, vocate hic Syllus expositivus, qd e'
 evidenter illi exponit, dubus igit' mis'cludit hic Syllus in 1^a figa. 1°
 qndo ex duplici affiua colligit' equiva' affiua, ut Prus e' p'ius, hic ho e' Prus
 qd hic ho e' p'ius. 2° mo qndo ex maiori negiva, et minori affiua colligi-
 tur equiva' negiva, v.g. Prus n' e' musicus: hic e' Prus: qd hic ho n' e' mu-
 (us).

In 2^a figa' cludit Syllus expositivus triplici mo, 1° qndo ex duplici affi-
 via colligit' equiva' affiua. v.g. Suetonius e' Translus, hic ho e' Suetonius ^{translus}
 Suetonius: qd hic ho e' Suetonius. 2° qndo ex maiori negiva, et minori affi-
 via inferre' eto negiva, v.g. Prus n' e' Tullius, hic orator e' Tullius: qd
 hic orator n' e' Prus. 3° qndo ex maiori affiua, et minori negiva
 colligit' eto negiva. v.g. Ascanius e' filius Anea: Prus n' e' filius Anea.
 qd Prus n' e' Ascanius.

In 3^a figa' cludit Syllus expositivus duplici mo, 1° qndo
 ex utraq' affiua inferre' et eto affiua: v.g. Prus e' sapiens: Prus e' ius-
 tus: qd qdam iustus e' sapiens. 2° qndo ex maiori negiva, et mino-
 ri affiua colligit' equiva' negiva: v.g. Cresus n' e' sapiens: Cresus
 e' dives: qd qdam dives n' e' sapiens.

Req. hic qdam sit Syllus obliquus, hipoteticus, et modalis?
 R. Syllum obliquum e' illum, q' stat teris' dictis in obliq', Syllum hi-
 poteticum e' eum, q' haet p'posit' hipoteticas, sive conditionales, Syllum vo-
 modalem, illum e' q' stat p'posit' modalibus.

De Ponte, siue Arte inueniendi Medium.

Novem mi tradunt ab Arte ad inueniendū medium aptū ad demōstratōem, sex sūt utiles, 3. ūo inutiles reputant, cōst mi his versibus claudunt.

Jecara, Cajeti, Dafener, Hebare, qedaro.

Jebali stant, sō n̄ stant jebars, Hedars, et echars.

libet ex illis sex dictionibus prioribus hēt 2. literas uocales, quum ultra sciat clōem inferendam: si fuerit, A, dnotat qd clō dēt eē utilis affruiā, si fuerit, E, erit vltis regiua: si, J, erit partis affruiā. Si ūo fuerit, O, erit clō partis regiua.

3. ultra uocabulo, sc. jebars edars, echars, n̄ stant tribus literis uocabilibus ut p̄i, et ūo in eis n̄ pōt scribi Syllabus qd dēt stare triplice p̄pōe ad aliqd̄cludendū, qd ut iam dixi hi 3. mi sūt inutiles ad inueniendū medium demōstrōis, et hoc indicat illud n̄ stant.

Exceptis hiis uocibus literis uocalibus, qd ut dixi sciant clōem, alie due uocales eēt sciant pratiū, et Subtrū, nam litera, A, p̄pter scoim̄ utilis affruiā, sciat pratiū: litera, E, qd e vltis regiua dnotat subtrū. litera uo resonantes, qd antecedunt has uocales sciant hoc mo: b. sciat conis prati, c. anis prati, d. repugnans prati, f. sciat conis subtri, g. anis subtri, h. repugnans subtri, qd fiet manifestum ex sequentibus cōminibus.

P̄diciat, b. segtr, c. phit, d. manet extra.

E subit, f. segtr, g. phit, h. manet extra.

Vnd̄ nouē sūt mi ḡbars qd prati medius tris p̄prati; et Subto: 1. q̄ndo medius tris e conis utriusq; 2. q̄ndo medius tris e anis utriusq; 3. q̄ndo e repugnans utriq; 4. q̄ndo e anis prati, et conis subtri; 5. q̄ndo e anis

subtri, et sonis priati: 6.º gndo e' repugnans priati, et anis subtri: 7.º gndo e' repugnans subtri, et anis priati: 8.º gndoe' repugnans priati, et sonis subtri, 9.º tonde' gndo e' repugnans subtri, et sonis priati.

Vicin tantu' captum apponam ex q' alia' duces, ut pharellig. hoi'm vtem affiuam, hoc facies in ferana et sic sonis subtri exprimit in se, et anis priati explicati in ca, aspino a' eludendu' in Barbara hanc vtem affiuam, ois e' ribiles, medius tuus erit al' rate, go e' sonis hoi's tamq'm subtri, et anis ribiles tamq'm priati: et sic dices o' al' roate e' ribile: ois ho' e' al' rate: go ois ho' e' ribiles. hoc sat sup q' sint p' insano huius pontis mole' struenda, in cuius columnis instaurandu' e' n' plus ultra.

TRACTVS

Septimus

De Posteriori Resolutione

DISPUTATIO I.

De Priori & Praecognitis ad Venstrors.

SECTIO I.

De Primis Principiis.

Doctrina, et disciplina e' ead' scia: dit' doct' q' ut credit a Magistro, et uocatur disciplina q' ut e' in mente discipuli, sed haec disciplina n' g'uitur phice a magistro in illu' discipuli, sed tantu' doctrinatu, et directiue: et sic generatur scia in discipulo q' agitioem sperum, et q' repetitioem auum,

q̄ ducunt huius scientificos in mente ipsius decipuli. Exterea Dōa, et
Disciplina id ē atq̄ Notitia discursiva, idō fit ex notitia ante iudicativa, q̄a q̄
discursiva supponit iuditiū aīis sp̄iale, s̄ uirata distim.

Vno notitia iudicativa sōt supponit apprehensivam, et apprehensiva censi-
tivam: q̄a si uno notia discursiva supponeret aliam discursivam antem,
daretur p̄curus in infenitū, ut pat. gr̄e 3. Artes in hoc lo dixit om̄ notiam
ittualē fieri ex ante cognōe explandus ē d̄ notia discursiva, q̄ fit ex
ante iudicativa, et sic dualiendū ē ad aliq̄d sum p̄vium, q̄ n̄ ex aliis
artibus, s̄ p̄ se cognoscatur sine discursu.

Quar. igit. 1. q̄ sit iam p̄vium. R. sic d̄niri - ē id q̄ fieri
negt ut d̄monstrare - p̄vium in cōi. Iditē in p̄vā simple, et sin̄ q̄. p̄vā
Simple si illa, q̄ carent medio, ut d̄monstranti in ai. gr̄e. Vg. cōi totum ē mai-
or sua p̄i, p̄vā sin̄ q̄ sōt carent medio in aliq̄ gr̄e, ut si p̄p̄i, vtes, q̄
supponunt iam d̄monstrato.

Int. 1. iusta p̄vū oīa p̄vā p̄bari possunt a metha: q̄o oīa
possunt d̄monstrari. R. oīa p̄vā p̄bari a metha, dum cognoscuntur
ex t̄is, q̄s t̄is ipsa metha explicat, Vg. q̄ sit id q̄ d̄scūm, q̄ sit fo-
nibile, q̄ impossibile t̄a et in hoc sū int̄p̄randus ē p̄vū.

Int. 2. 1. p̄vā possunt p̄ alia d̄monstrari, Vg. impossibile ē id sit
cē, et n̄ cē: q̄o s̄ d̄monstrabilio. R. neg. fōis q̄ hoc n̄ ē d̄monstrari a
p̄vū, tanq̄m p̄ cōi, d̄ ad sumu. explari. Valign d̄monstratioem, que
ducat ad impossibile.

V P̄vā Cognoscant extrinsecus discursu?

Ante resolutionem quæstionis supponendū ē dari discursum a p̄vū, et
p̄ cōi, et dari discursum a p̄vū, et p̄ effū, ad hunc discursu